

РЕШЕНИЕ

№ 4770

гр. София, 05.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 46 състав, в
публично заседание на 20.05.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мариана Маркова

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **4653** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 - 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „ОЛИМ ПАК“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Н. М., чрез адв. Б. В. от САК, срещу ревизионен акт (РА) № Р-22220223001417-091-001/21.11.2023 г., издаден от В. Т. Д. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., възложил ревизията и Д. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, поправен с РАПРА № Р-22220224021990-003-001/06.02.2024 г. и потвърден с решение № 300/06.03.2024 г., издадено от директора на дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП. С ревизионния акт за данъчни периоди м.01.2020 г., от м.07.2020 г. до м. 04.2021 г., от м.06.2021 г. до м.01.2022 г. и от м.03.2022 г. до м.01.2023 г. и са установени задължения по ЗДДС общо на стойност 96 418.15 лева в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит и лихви в размер на 21 926. 10 лева, както и задължения за довносяне на корпоративен данък по ЗКПО за 2020 г. и 2021 г. общо на стойност 32 130.34 лева и лихви в размер на 6 631.70 лева.

В жалбата са изложени аргументи, че ревизионният акт е неправилен и издаден в противоречие на материалноправните разпоредби на закона. Поддържа се, че твърдяната от приходните органи липса на кадрова, материална и техническа обезпеченост на доставчиците само по себе си не представлява основание да се откаже право на приспадане на данъчен кредит. Изтъква се, че такова основание би било налице ако в хода на ревизионното производство са събрани

доказателства или са налице обективни данни за извършена данъчна измама, към която ревизираното лице да е съпричастно, каквито мотиви не се съдържат в решението на органа по приходите. Изложено е, че в случая приходните органи не са установили ревизираното лице да е било наясно за извършени от доставчиците му измамни действия. Отразено е, че представените в хода на ревизионното производство доказателства за облигационните отношения между страните, за възлагане и предаване на резултата от възложеното, за осчетоводяване на процесните фактури и вписването им в дневниците за покупки и продажби, за влагането на получените стоки и услуги в икономическата дейност на получателя, за индивидуализирането на стоките по вид и количество, сочат, че са изпълнени всички предпоставки за упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит. Развити са подробни съображения за всеки един от доставчиците. Жалбоподателят се позовава на практика на ВАС и СЕС. При тези съображения моли обжалваният ревизионен акт, поправен с РАПРА № Р-22220224021990-003-001/06.02.2024 г. и потвърден с решение № 300/06.03.2024 г. на директора на Д“ОДОП” – С. при ЦУ на НАП, да бъде отменен.

В съдебно заседание и в писмена защита за жалбоподателят поддържа жалбата си по съображенията изложени в нея, както и на база на събраните в съдебното производство гласни доказателства и експертно заключение.

Представителят на ответника иска да бъде отхвърлена жалбата като неоснователна и недоказана. Счита, че събраните в хода на съдебното производство доказателства не променят установените фактически обстоятелства в хода на ревизионното производство и не могат да се противопоставят на мотивите в решението, с което ревизионният акт бил потвърден. Изтъква, че жалбоподателят съобразно с указаната му доказателствена тежест не е ангажирал доказателства за реалността на доставките на материали от своите доставчици. Посочва, че част от тях са декларирали коренно различна дейност от предмета на спорните доставки, а друга част не са включили в дневниците си за продажби представените от жалбоподателя фактури или представят несъответстващи си по съдържание документи, което води до извод за фиктивни отношения между страните. Заявява, че не са представени и доказателства за реализиран транспорт и предаване на стоките между страните. При тези съображения моли жалбата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура не е встъпила в процеса.

Съдът обсъди възраженията на страните и доказателствата по делото и намери за установено следното:

Ревизията, в рамките на която е издаден обжалваният акт, е възложена със ЗВР № 22220223001417-020-001/15.03.2023 г., връчена на 03.04.2023 г., изменена със ЗИЗВР № 22220223001417-020-002/03.07.2023 г., издадени от В. Т. Д. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., възложил ревизията, оправомощена със заповед № РД-01-864/04.11.2022 г. на директора на ТД на НАП С. във връзка със заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 г. и заповед № 3-ЦУ-560/14.03.2023 г. и на зам.-изпълнителен директор на НАП, издадени на основание заповед № ЗЦУ-ОПР-22/22.08.2022 г. и заповед № 3-ЦУ-470/07.03.2023 г. на изпълнителния директор на НАП. Обхваща задължения на дружеството - жалбоподател „ОЛИМ ПАК“ ЕООД за данък добавена стойност по ЗДДС за периоди м.01.2020 г., от м.07.2020 г. до м. 04.2021 г., от м.06.2021 г. до м.01.2022 г. и от м.03.2022 г. до м.01.2023 г. и задължения за корпоративен данък за 2020 г. и 2021 г.

За резултатите от ревизията е издаден ревизионен доклад /РД/ № Р-22220223001417-092-001/15.09.2023 г., връчен на 25.09.2023 г. по електронен път. В срока по чл. 117, ал. 5 ДОПК от ревизираното лице е подадено възражение срещу РД, което е преценено от органа по приходите

като неоснователно.

Ревизионното производство е приключило с РА № Р-22220223001417-091-001/21.11.2023 г., издаден от В. Т. Д. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., възложил ревизията и Д. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, поправен с РАПРА № Р-22220224021990-003-001/06.02.2024 г., връчен електронно на 30.11.2023 г.

В случая се оспорват установените задължения по ЗДДС в размер на 96 418.15 лева и лихви в размер на 21 926. 10 лева в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит за данъчни периоди м.01.2020 г., от м.07.2020 г. до м. 04.2021 г., от м.06.2021 г. до м.01.2022 г. и от м.03.2022 г. до м.01.2023 г. и задължения по ЗКПО в размер на 32 130.34 лева и лихви в размер на 6 631.70 лева, за 2020 г. и 2021 г.

С цел изясняване на факти и обстоятелства от значение за определяне на данъчните задължения на ревизираното дружество и обезпечаване на необходимите доказателства, са извършени процесуални действия, описани в констативната част на РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

Установените обстоятелства са подробно описани в издадения ревизионен доклад /РД/ № 22220223001417-092-001/15.09.2023 г., връчен на 25.09.2023 г., към който обжалваният ревизионен акт № Р-22220223001417-091-001/21.11.2023 г., препраща, както следва:

Основната дейност на „ОЛИМ ПАК“ ЕООД е производство на вълнообразен картон и опаковки от хартия и картон. Дружеството има наети 9 лица по трудов договор. Стопанисва обект в [населено място],[жк], [улица], на който адрес е регистрирано и фискално устройство. Юридическото лице разполага със собствени машини и оборудване.

На ревизираното лице е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ № Р-22220223001417-040-001/22.03.2023 г., с което са изискани счетоводни регистри, фактури и придружителни документи, касаещи изследваните доставки. В отговор са представени оборотни ведомости, хронологични регистри, главна книга, копия от фактури, приемо-предавателни протоколи, стокови разписки, фискални бонове и банкови извлечения за удостоверяване на плащането по доставките в брой или по банков път. Според писмени обяснения, транспортът на стоките е извършван и е за сметка на доставчиците.

На 29.08.2023 г. е извършено посещение в счетоводен офис на дружеството, където са прегледани първични счетоводни документи. Приобщени са доказателства от проверки за установяване на факти и обстоятелства /ПУФО/ на „ОЛИМ ПАК“ ЕООД, приключили с протоколи № П-252220222152092-073-001 от 16.02.2023 г. и № П-22221022155301 -141-001/19.10.2022 г. последната относно извършена насрещна проверка на доставчик на жалбоподателя „ПРЕЛИНЕ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

По отношение на декларираните покупки са установени основания за корекция на декларираните от дружеството резултати по 63 фактури от 6 дружества, както следва:

- 2 фактури, включени в отчетните регистри по ЗДДС за м. 10.2022 г. с ДО в размер на 17 480.00 лв. и ДДС 3 496.00 лв. за получени доставки от „МАРЕКОМ-ГРУП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК];
- 2 фактури, включени в регистрите по ЗДДС за м. 09.2022 г., с ДО в размер на 229 871.50 лв. и начислен ДДС 5 974.30 лв., за получени доставки от „НИК СТРОЙ 67“ ЕООД, ЕИК[ЕИК];
- фактура №0...61/15.12.2020 г. с ДО в размер на 7 650.00 лв. и ДДС 1 530.00 лв., за получена доставка от „СИТИ ТРАВЪЛ“ ЕООД, ЕИК[ЕИК];
- 5 фактури, включени в регистрите по ЗДДС за м. 11.2022 г., м. 12.2022 г. и м. 01.2023 г., с ДО в размер на 7 650.00 лв. и ДДС 8 014.50 лв., за получени доставки от „ВАС КОМЕРС 22“ ЕООД, ЕИК[ЕИК];

- 5 фактури, включени в отчетните регистри по ЗДДС за м. 11.2020 г. и м. 01.2021 г. с ДО в размер на 23 865.00 лв. и ДДС 4 773.00 лв., за получени доставки от ФОНДАЦИЯ „ВЕСЕЛИЯТ ПАТИЛАНЕЦ“, ЕИК[ЕИК];

- 48 фактури, включени в отчетните регистри по ЗДДС за периодите от м. 07.2020 г. до м. 10.2020 г., от м. 12.2020 г. до м. 04.2021 г., от м. 06.2020 г. до м. 01.2022 г., от м. 03.2022 г. до м. 08.2022 г., с ДО в размер на 363 152.27 лв. и ДДС 72 630.45 лв., за получени доставки от „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД, ЕИК[ЕИК].

На описаните контрагенти са извършени насрещни проверки, резултатите от които са обективирани в протоколи, подробно описани в РД. Констатирано е, че са с прекратена регистрация по ЗДДС, с изключение на ФОНДАЦИЯ „ВЕСЕЛИЯТ ПАТИЛАНЕЦ“.

Изготвени са ИПДПОЗЛ, връчени по електронен път на ФОНДАЦИЯ „ВЕСЕЛИЯТ ПАТИЛАНЕЦ“, „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД и „СИТИ ТРАВЪЛ“ ЕООД и по реда на чл. 32 от ДОПК на „МАРЕКОМ-ГРУП“ ЕООД, „НИК СТРОЙ 67“ ЕООД и „ВАС КОМЕРС 22“ ЕООД.

Документи са представени от „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД - нечетливи копия на част от изисканите фактури, товарителници за извършен превоз, непреведени копия на международни товарителници /ЧМР/, фискални бонове за плащане в брой на част от фактурите. Установено е, че само 15 от всички 48 фактури, описани подробно на стр. 15 - 16 от РД, по които „ОЛИМ ПАК“ ЕООД упражнява правото на приспадане на данъчен кредит, са включени в дневниците за продажби на доставчика.

По силата на договори за покупко-продажба от 01.01.2020 г., 04.01.2021 г. и 04.01.2022 г., „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД, в качеството на изпълнител, се е задължило да произвежда и доставя стоково велпапе по ежемесечни заявки на „ОЛИМ ПАК“ ЕООД. Цените се определят при подписване на договора и са посочени в оферта на доставчика. Контрагентът е представил копия от ЧМР, видно от които изпращач е гръцко дружество, а получател са три различни юридически лица „НЕОСТИЛ 2019“ ЕООД, „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД и „НЕОСТИЛ“ ЕООД. В клетка за разтоварен пункт е вписан адрес в Гърция, а не обект на „ОЛИМ ПАК“ ЕООД, какъвто е посочен в представените товарителници. Печат на получател е положен от „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД. Вписани са инициали на лице „П.А.“. Органите по приходите не са установили наличие на кадрова обезпеченост от страна на „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД и име, което може да бъде обвързано с отбелязаните инициали. Според документите превозвач е BALLAUF HELLAS TRANSPORT AG, Гърция, VIN EL094130760, но при справка в система VIES е установено, че под този номер е регистрирано дружество с друго име. Няма данни какъв е видът на транспорта, регистрационен номер на превозно средство. Направено е заключението, че не е доказан произход на стоките от страна на „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД и въпреки клаузите в договорите с „ОЛИМ ПАК“ ЕООД липсват ежемесечни заявки за доставка на стоки. Взето е предвид и това, че при извършената насрещна проверка доставчикът представя копия на фактури с гриф „оригинал“, както и фискални бонове - документи, които се предават на получателя на стоките и следва да се съхраняват единствено при него. При анализа на представените банкови извлечения на жалбоподателя е установено, че в случаите на безкасово плащане, парични суми са наредени не по банкова сметка на „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД, а на „НЕОСТИЛ 2015“ Д., ЕИК[ЕИК].

Ревизираното лице представя копия на фактури с описани вид и количество на закупените стоки (основно с предмет „плот“ и описани различни размери, както и с предмет „работно облекло“, доставено от „МАРЕКОМ ГРУП“ ЕООД), с прилежащи към тях стокова разписка/приемо-предавателен протокол, в които не се съдържат данни за мястото и лицата, участвали при получаване на стоките.

„ОЛИМ ПАК“ ЕООД е представило копия на аналогични по вид и съдържание договори от

01.10.2020 г. със „СИТИ ТРАВЪЛ“ ЕООД и от 03.09.2020 г. с ФОНДАЦИЯ „ВЕСЕЛИЯТ ПАТИЛАНЕЦ“, според които контрагентите по заявка следва да извършват доставка със собствен транспорт на „заявените точни размери, видове и количества плотове от велпапе или роли от велпапе“. За двете дружества е констатирано, че не разполагат с кадрова обезпеченост за извършване на декларираните доставки. Установено е, че „СИТИ ТРАВЪЛ“ ЕООД и ФОНДАЦИЯ „ВЕСЕЛИЯТ ПАТИЛАНЕЦ“ не са отразили в отчетните регистри по ЗДДС нито една продажба към жалбоподателя.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетеля В. И. И., който заявява, че е работил в дружеството жалбоподател в периода 2020 – 2023 г. като организатор производство. Обяснява, че производството се състои в разкрояване на велпапе и изработка на изделия от него. Персоналът е наброявал 5 – 6 човека. Свидетелят твърди, че два пъти в годината е осигурявано работно облекло – зимно и лятно, което е закупувано от „Марекон“ ЕООД. Посочва, че дружество „Неостил 2015“ е доставяло два – три пъти в месеца стоково велпапе и инструменти за обработването му. Велпапе е било доставяно и от „Вас комерс“.

По делото е изслушано заключение на съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещото лице Е. К., според което документирането на стопанските операции в дружество „Олимп Пак“ ЕООД е извършено с първичен документ „фактура“. В констативно - съобразната част за всеки доставчик са описани подробно какви други документи са приложени към фактурите - протоколи, приемо-предавателни протоколи, стокови разписки, договори. Текущото счетоводно отчитане е организирано по способа на двустранното счетоводно записване, като осчетоводяването на стопанските операции е систематизирано в хронологични и систематични, на аналитично ниво счетоводни регистри. Съставени са годишни оборотни ведомости, в които е спазен принципа крайните салда по сметките да са начални салда за следващия данъчен период. Осчетоводяването на стопанските операции се извършва с автоматизиран софтуер „Бизнес навигатор“.

Фактурите, чийто предмет на доставка е с натурално-веществена форма, са осчетоводени по дебитата на сметка 3021 „Материали за производство“ на аналитично ниво, по видове материали с аналитични партиди, с количество, единична цена и стойност, отговарящо на изискванията на СС № 2 „Отчитане на стоково-материалните запаси“ за отчитане на материали, предназначени за производство. Изписването на материалите се извършва месечно. В края на месеца се прави изписване на материали на база произведена продукция/изразходени материали по видове. Вложените материали за произведената продукция се описват по видове и количества в квадратни метри от фирма „Олимп Пак“ ЕООД, съответно към всяка фактура за продажба. Готовата продукция представлява изделия, произведени от картон - кашони, кутии, ъгли, плотове и др. подобни. Фирмата работи по поръчка на клиенти. Произведената продукция веднага се реализира. Не се произвежда и заприходява готова продукция на склад.

Към делото е приложен индивидуален сметкоплан и счетоводна политика. В нея е записано, че организацията на счетоводното отчитане на стоково-материалните запаси: материали и стоки е по отделни групи и позиции. При придобиването им, те се оценяват по доставна цена, включваща всички разходи по закупуването и преработката и са обект на преки продажби“. Избраният метод на отписване на стоково-материалните запаси е „средна претеглена стойност“. Отчетът за приходи и разходи и балансът за 2020 г. и за 2021 г., публикувани в Търговския регистър са съставени в двустранна форма.

В хода на съдебното производство са приети на хартиен и магнитен носител доказателства, установяващи надлежно връчване по електронен път на актове в хода на ревизионното производство, с валиден КЕП, поради което и не се констатира нарушения на административнопроизводствените правила, обосноваващи отмяната на оспорения акт на това

основание.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното: Жалбата е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК и след обжалване на ревизионния акт по административен ред, поради което същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на ревизионния акт включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материално - правните разпоредби по издаването му.

Осъществявайки контрол в посочения обхват, настоящият състав приема, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 119, ал. 2 от ДОПК от ръководителя на ревизията и от лицето, което я е възложило – от Д. Г. И., на длъжност главен инспектор по приходите и В. Т. Д., на длъжност началник на сектор. РА е издаден в кръга на определените правомощия на ръководителя на ревизията, в резултат на надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и чл. 113 от ДОПК със ЗВР № 22220223001417-020-001/15.03.2023 г., връчена на 03.04.2023 г., изменена със ЗИЗВР № 22220223001417-020-002/03.07.2023 г., издадени от В. Т. Д. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., оправомощена със заповед № РД-01-864/04.11.2022 г. и № РД-01-287/10.05.2021 г. на директора на ТД на НАП С. във връзка със заповед № 3-ЦУ-1997/04.11.2022 г., заповед № 3-ЦУ-1659/05.05.2021 г. и заповед № 3-ЦУ-560/14.03.2023 г. и на зам.-изпълнителен директор на НАП, издадени на основание заповед № 3ЦУ-ОПР-22/22.08.2022 г. и заповед № 3-ЦУ-470/07.03.2023 г. За материална и териториалната компетентност на органите по приходите са представените заповеди на основание чл. 10 и сл. от ЗНАП вр. с чл.112, ал.2 т.1 от ДОПК.

РА е генериран като електронен документ, за което по преписката на диск са представени доказателства за наличие на квалифицирани ел. подписи на издателите му по чл. 13, ал. 3 от ЗЕДЕУУ, валидни към датата на неговото издаване, които и не са оспорени.

Ето защо настоящият състав приема, че оспореният РА е издаден от компетентен орган по чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в рамките на законоустановените срокове, в предвидената форма, съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа изискуемите реквизити по чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

Съдът не констатира да са допуснати съществени процесуални нарушения на административнопроизводствените правила. Релевантните факти са установени правилно и няма непълнота по тяхното попълване. При издаване на РА е обсъдено подаденото възражение срещу РД с вх. № Р- 22220223001417-В.-001-И от 07.11.2023г. /л.2880 от преписката/, с което не са ангажирани доказателства по реда на чл. 117, ал. 5 ДОПК. Същите възражения са пренесени и в жалбата срещу РА пред директора на Дирекция ОДОП [населено място] и са обсъдени в неговото решение.

По съществуващото на спора – констатациите на органите по приходите в РД и РА, както и в потвърждаващото решение са правилни. Не е признато право на данъчен кредит и са установени допълнителни задължения по ЗДДС за ревизираните данъчни периоди от м. 07.2020 г. до м. 04.2021 г., от м. 06.2021 г. до м. 01.2022 г. и от м. 03.2022 г. до м. 01.2023 г. Оказано е правото на приспадане на данъчен кредит по общо 63 фактури, издадени от шест дружества доставчици, както следва: „Марекон- Груп“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] – по 2 бр. фактури; „Н. Строй 674 ЕООД, ЕИК[ЕИК] - по 2 бр. фактури; „Сити Травъл“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] – по 1 бр. фактура; „Вас Комерс 22“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] - по 5 бр. фактури; Фондация „Веселият патиланец“, ЕИК[ЕИК] - по 5 бр. фактури; „Неосгил 2015“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] – по 48 бр. фактури.

Развити са обширни съображения от органите по приходите за това, че всички, издадени от горепосочените дружества фактури с получател „Олим Пак“ ЕООД, се отнасят до доставки по

смисъла на ЗДДС, които не са осъществени действително, които се споделят. Правилно е установено, че няма и данни за кадрова и техническа обезпеченост на доставчиците, за транспортирането на стоките, като довода на защитата, че същите са използвани впоследствие в икономическата му дейност, не променя този извод. Касае се за ситуация, при която в предметните на доставките стоки въобще не са били в патримониума на доставчиците, не само към момента на сключване на договорите с тях, но и впоследствие. Наличието на предмета на доставка в патримониума на доставчика безспорно е относим факт, подлежащ на доказване в производствата по осъществяване на данъчно-осигурителен контрол, с оглед принципа в правото, че никой не може да прехвърли повече права, отколкото притежава. В тази връзка, органите по приходите са подхождали обективно към установяване на това обстоятелство, като са извършили достатъчно и относими процесуални действия за събиране на всички относими доказателства за това и са обсъдили не само резултатите от извършените насрещни проверки на доставчиците на ревизираното лице и събраната чрез достъпните им източници информация. Ето защо не може да бъде споделено твърдението на жалбоподателя, че мотивите им за отказ на признаване на право на данъчен кредит по процесните фактури се основават единствено върху факти и обстоятелства, които са в сферата на задълженията и отговорността на доставчиците.

Същевременно, за да достигнат до своите изводи, органите по приходите са обсъдили всички събрани в хода на ревизията доказателства, в това число и тези ангажирани от ревизираното лице. В констатациите на РА ревизиращите достатъчно подробно са се аргументирали защо приемат, че представените от ревизирания доказателства сами по себе си не могат да обосноват извод за реалност на спорните доставки. В тази връзка следва да се отбележи, че ревизираното лице не е отправяло искане за събиране на доказателства в хода на ревизията, по реда на чл. 37, ал. 1 ДОПК, не е представило или направило искане за събиране на такива и по реда на чл. 117, ал. 5 ДОПК с възражението срещу РД. Писмени доказателства са представени с жалбата пред решаващия административен орган и същите са обсъдени в решението му. Ангажираните от жалбоподателя в хода на ревизията относими доказателства, по връченото му ИПДПО, са във връзка с направеното от него счетоводно отразяване на получените по доставките стоки и последващата им реализация, за извършените плащания към доставчиците му и фактурите по спорните доставки. Тези доказателства са обсъдени, както от ревизиращите органи, така и от решаващия административен орган, при неговото произнасяне. Изложени са ясни мотиви за това, че последващите доставки не доказват предходните, тъй като ползването на услугата или стоката в икономическата дейност на получателя не е извод за реалност на предходната доставка, както и че извършените плащания не доказват реалност на доставките, които настоящата инстанция споделя. Ето защо, неоснователно е твърдението на процесуалния представител на жалбоподателя за това, че избирателно са кредитирани само тези доказателства в хода на проверката, които подкрепят тезите на ревизионния екип, като не са кредитирани тези, които са представени от проверяваното лице, а само тези от неговите доставчици. В процесния случай органите по приходите са изследвали представените в хода на ревизията документи и в резултат на това са формирали обоснован извод за неуспешно доказване на реално извършени от издателите на фактурите доставки на стоки поради невъзможност за изпълнението им.

В мотивите към решението си ответникът по спора – директорът на дирекция ОДОП [населено място], правилно е намерил, че в законодателството и в съдебната практика не са утвърдени абсолютни критерии, въз основа на които да се направи преценка и да се приеме за установено по несъмнен начин действителното осъществяване на дадена доставка. В настоящото съдебно производство, обаче доказателствената тежест относно опровергаване на констатациите, съдържащи се в ревизионния акт принадлежи на жалбоподателя. Още с определението за

насрочване на делото съдът е указал доказателствената тежест на страните, като в тежест на жалбоподателя по спора е опровергаването на констатациите, съдържащи се в ревизионния акт, а именно той е лицето, което следва да докаже реалността на осъществените доставки. И след като жалбоподателят черпи права от наличието на реална доставка, то в негова тежест е да ангажира доказателства, установяващи осъществяването на този положителен факт. В глава 19 от ДОПК „Съдебно обжалване” липсва изрична регламентация за правилата на доказване, поради което в съдебното производство намират приложение общите правила на ГПК. Основополагащо в тази насока е правилото на чл. 154, ал. 1 от ГПК, съгласно което всяка страна е длъжна да установи обстоятелствата, на които основава своите искания или възражения.

С ревизионния акт на жалбоподателя е оказано право на приспадане на данъчен кредит по два броя фактури, издадени от доставчика „Марекон Груп“ ЕООД. За да постановят отказа органите по приходите са приели, че от събраните доказателства за реалност на доставките от този доставчик. В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на този доставчик, като ревизиращите са предприели всички предвидени от закона способности за установяване на относимите обстоятелства. Доставчикът не е открит на посочения от него адрес за кореспонденция при извършените две посещения от орган по приходите на декларирания адрес за кореспонденция, по чл. 28, ал. 1, т. 2 ДОПК, не е активирал и препратка към съобщението за електронно връчване на ИПДПОЗЛ №П-2221023082299-040-001/26.04.2023 г., което е било изпратено на декларирания електронен адрес за кореспонденция. До приключване на ревизията същият не е предоставил каквито и да било доказателства и информация, изискани му във връзка със спорните доставки към „Олимп Пак“ ЕООД. При извършена проверка в информационните масиви на НАП е установено, че в дневниците за покупки на доставчика са включени единствено фактури с общ предмет „покупки“ от „Ник Строи 67“ ЕООД. От събраните по делото доказателства се установява също така, че процесните фактури са декларирани и отразени в съответните данъчни периоди (обстоятелство, по което страните не спорят и по което се съдържа установяване и в решението на решаващия административен орган). От събраните по делото доказателства се установява, че фактурите са описани в дневниците за продажби и СД по ЗДДС за съответните данъчни периоди в установения за това срок, с което са били спазени разпоредбите на чл. 124 и чл. 125, респективно чл. 86, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗДДС. Това, което определя предмета на спора, обаче не са посочените обстоятелства, а е обстоятелството относно наличието на реалност на доставките по процесните фактури, което не се потвърждава от събраните по делото доказателства. Това е така предвид обстоятелството, че самият факт на издаване на фактурите, тяхното счетоводно отразяване в съответните регистри и извършването на плащане по тях не е достатъчно и необходимо условие, за да се приеме, че е налице реалност на доставките по същите. При липса на данни и за кадровата и техническа обезпеченост на доставчика и за транспортирането на стоките, очевидно се касае за ситуация, при която в предметните на доставките стоки въобще не са били в патримониума на доставчиците, а както беше изложено и по-горе - наличието на предмета на доставка в патримониума на доставчика е задължително и подлежащо на доказване условие за реалност на доставките. Това несъмнено произтича от анализа на приложимите правни разпоредби, регламентиращи предпоставките относно правото на приспадане на данъчен кредит. Правото на приспадане на данъчен кредит е определено, съгласно който данъчен кредит е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка. Съгласно чл. 68, ал. 1 от ЗДДС и чл. 178, вр. чл. 168 от директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност директивата съществува изискването лицето, което претендира правото на

приспадане на данъчен кредит да е получател на доставката или услугата, а другото данъчнозадължено лице да е реалния доставчик на доставката на стока или услуга, становище, което е застъпено в редица решения на ВАС и СЕС. В този смисъл, доставчикът не е ангажирал никакви доказателства установяващи реалност на доставките. Ето защо, твърденията в жалбата в жалбата, че обстоятелствата във връзка с получаване на облеклото не са изследвани, са произволни.

В хода на ревизията и при обжалването на РА по административен ред също не са ангажирани доказателства в подкрепа на реалното осъществяване на доставките от „МАРЕКОМ-ГРУП“ ЕООД, които да оборят констатацията на органите по приходите, че нито ревизираното лице, нито доставчика му, включително и предходен такъв са разполагали с предметните на доставката стоки. Този извод не беше разколебан и от показванията на разпитания по делото свидетел В. И. И.. От същите не могат да бъдат изведени каквито и да било конкретни и относими обстоятелства във връзка с реалното извършване на доставките, за които не са събрани доказателства и в хода на ревизията, в това число как и за чия сметка е осъществен транспорта на процесните облекла, кое е лицето, което ги е приело за ревизираното дружество, как същите са придобити от доставчика, къде се складират и др. Същевременно и с оглед броя на служителите на жалбоподателя през ревизирания период и съществуването на извършваната от тях работа, не се установи кое налага закупуването на работни облекла в предметните на доставките количества, още повече, предвид заявеното от жалбоподателя, че същото се използва единствено в производствения му процес и не е предмет на последваща реализация. Ето защо, настоящата инстанция намира за правилен и обоснован изводът на органите по приходите, че по отношение на доставките от „МАРЕКОМ-ГРУП“ ЕООД е налице фиктивно фактуриране, без каквато и да е възможност за тяхното извършване, което според състава е и доказателство за наличието на измамно знание у ревизираното лице, че доставката е осъществена.

Според съда, гореизложеното в пълна степен е относимо и по отношение на спорните доставки с доставчици „НИК СТРОЙ 67“ ЕООД, „СИТ ТРАВЪЛ“ ЕООД, „ВАС КОМЕРС 22“ ЕООД и ФОНДАЦИЯ „ВЕСЕЛИЯТ ПАТИЛАНЕЦ“. Отново следва да се подчертае, че за да се признае право на данъчен кредит, трябва да се установи, че лицата, издали фактурите са осъществили доставките. От ангажираните доказателства не се установява реалност на доставките и по издадените от тези доставчици фактури. Не са налице данни и за това доставчиците да са разполагали с процесните стоки, за да ги доставят на ревизираното лице. Наличието на договор, ППП, фактури, плащане, осчетоводяване, съгласно съдебната практика и на ВАС, и на СЕС, когато зад фактурата и другите документи не стои реална стопанска операция – води до отказ за правото на данъчен кредит. Както беше изложено и по-горе, фокусът на въпроса е не дали ревизираният е изработвал конкретен вид стоки, а дали същите са изработени с материали, които е придобил чрез доставките от посочените доставчици или има само движение на парични потоци, както са приели органите по приходите. От оспорвания не са оборени констатациите в РА, че доставчиците му, вкл. и предходни такива, са разполагали със стоките предмет на процесните доставки, за които жалбоподателят твърди, че са вложени в производството му. И във връзка с тези доставки изцяло отсъстват данни за кадровата и техническа обезпеченост на доставчиците и за транспортирането на стоките. Не са ангажирани каквито и да било доказателства стоките въобще да са били в патримониума на доставчиците. Нещо повече. Както правилно е установено с РА, доставчиците „НИК СТРОЙ 67“ ЕООД и „ВАС КОМЕРС 22“ ЕООД, освен, че не са представили доказателства, декларират извършване на строителство и строителни дейности, които са неотнормирани към предмета на доставките по спорните фактури. Същевременно, доставчикът „СИТИ ТРАВЪЛ“ ЕООД декларира основна дейност хотелиерство и

подобни места за настаняване, видно от дневниците по ЗДДС, от м. 06.2020 г. до м. 07.2021 г. не регистрира нито една покупка на стоки, като за данъчен период м. 12.2020 г. въобще не е подал справка-декларация, респективно не е начислил данък за претендираната от жалбоподателя покупка, във връзка с която упражнява правото на приспадане на данъчен кредит. Относно покупките от ФОНДАЦИЯ „ВЕСЕЛИЯТ ПАТИЛАНЕЦ“ в хода на ревизията е установено, че нито една от четирите фактури за доставка не е включена в дневниците за продажби, респективно за данъка за тези доставки доставчикът не се е задължил към бюджета. Нито в хода на ревизията, нито при обжалването на РА жалбоподателят е ангажирал доказателства, с които да обори посочените обстоятелства, а и не ги оспорва. Единственото наведено твърдение в тази насока е, че същите са неотнормими. Настоящата инстанция приема, че макар и косвени, разгледани в съвкупност с останалите установени факти, тези обстоятелства допринасят да се наложи изводът, че е налице фиктивно фактуриране на доставки, без каквато и да е възможност за тяхното извършване.

С РА на жалбоподателя е отказано и право на приспадане на данъчен кредит по 48 броя фактури, издадени от доставчика „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД по три договора за покупко – продажба, сключени с ревизираното дружество „ОЛИМ ПАК“ ЕООД на 01.01.2020 г., 04.01.2021 г. и 04.01.2022 г. В хода на ревизията е извършена насрещна проверка на доставчика, като в отговор на връченото му ИПДПОЗЛ, от негова страна са представени копия на спорните фактури, товарителници за обществен превоз, документи за международен превоз – СМР, копия на оригиналните фискални бонове, към част от фактурите, които са заплатени в брой. При извършена проверка в ИС на НАП на подадените в СД и Дневник продажби на „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД е установено, че в периода от 01.01.2020 г. до 31.12.2022 г. доставчикът е декларирал само петнадесет от всички спорни фактури по които „ОЛИМ ПАК“ ЕООД претендира право на данъчен кредит. Доставчикът не е представил доказателства за плащания по фактурите по банков път, за осчетоводяване на доставките, в т. ч. за начисляването на ДДС по тях, за кадрова, ресурсна и техническа обезпеченост, за произхода на стоките. Не е представил доказателства за проведена бизнес кореспонденция между него и ревизираното дружество „ОЛИМ ПАК“ ЕООД. Не е осигурил и достъп на проверяващите екипи до счетоводната си документация.

От събраните по делото доказателства не може да се направи обоснован извод и за кадровата и техническа обезпеченост на доставчика за извършване на доставката на процесната стока. Видът на доставката несъмнено предполага наличието на работници – на трудов договор или пък наети, които да извършват натоварването и впоследствие разтоварването на стоките, както и транспорта на същите, с каквито доставчикът не разполага. При липсата на доказателства от страна на доставчика, а само представянето на документи от страна на ревизираното лице, не се доказва, че реално са доставени стоките описани във фактурите, издадени от „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД.

По отношение на представените от доставчика документи за международен /ЧМР/ и обществен транспорт, съдът счита, че същите не могат да обосноват в достатъчна степен доставката на процесните стоки. От една страна, при преглед на представените товарителници органите по приходите са установили редица несъответствия и непълноти, които съдът споделя, в това число по отношение на дружеството, посочено в тях като превозвач, предвид това, че под вписания VIN номер е регистрирано дружество с различно наименование. Същевременно, от доказателствата по преписката /справката в базата данни на VIES/ е видно, че доставчикът „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД не е декларирал вътреобщностно придобиване на стоки от посочения в ЧМР контрагент, което в още по-голяма степен сочи на това, че стоките, които се твърди, че в следствие са продадени на ревизираното дружество, не са придобити от Гърция. От друга страна, в допълнение към жалбата пред административния решаващ орган, жалбоподателят е представил фактури за произход,

според които „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД придобива стоки от български юридически лица. Това освен, че е с противоречие с ангажираните в хода на ревизията доказателства и твърдения за придобиването на стоката от страна на доставчика чрез В., е направено без да се излагат конкретни аргументи, които да оборят изводите на органите по приходите. В този ред на мисли, освен че не са изложени твърдения, не са ангажирани и никакви други доказателства, в това число счетоводни документи от които да се проследи стоковият поток, кадровата обезпеченост, транспортът, складовата наличност и други за доказване произхода на стоките при доставчика. Предвид твърдението на жалбоподателя, че фактурите са му предоставени от доставчика „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД, то очевидно е осъществил контакт с него и е разполагал с възможност да се снабди и представи посочените по-горе доказателства в подкрепа на реалност на сделките, при условие, че съществуват такива. При условие, че такива не са ангажирани обаче, съдът следва да подчертае, че новопредставените доказателства /фактури/ за произход на стоките при доставчика са изолирани и не могат да обусловят различна констатация от така направената вече за липса на реалност на доставките. Доколкото твърденията, в подкрепа на които са представени, влизат в противоречие с фактическите твърдения, направени в хода на ревизията, те представляват обективно обстоятелство в подкрепа на заключението за фиктивния характер на фактурираните сделки от този доставчик.

С оглед изложеното правилно е прието от органите по приходите, че целта е да се упражни право на данъчен кредит фиктивно. В тази връзка съдът намира за правилно и обосновано становището на ответника по делото, че съгласно трайно установената практика на ВАС, наличието на извършено плащане по доставките може да бъде само косвено доказателство, което се обсъжда наред с останалите доказателства във връзка реалността на доставките, но не представлява самостоятелно и достатъчно основание за признаване на правото на данъчен кредит по тях. В този смисъл, обоснован е изводът на ревизиращите, че е налице движение на парични потоци към доставчиците, зад които не стоят реални стопански операции. Съответно това е положителен факт, който като не е доказан от ревизираното лице, вкл. и в хода на съдебното производство, сочи, че РА е правилен.

Заключението на изслушаната по делото съдебно-счетоводна експертиза не опровергава изводите в РД и РА. В тази връзка следва да се отбележи, че съдът кредитира като цяло съдебно-счетоводната експертиза, но изводите от същата не са били спорни като констатации в РА, доколкото надлежното счетоводно оформяне на доставките при жалбоподателя във връзка с фактуриране, осчетоводяване и деклариране, не са сочени основания от приходните органи като предпоставки за отказ на правото на приспадане. Ето защо, осчетоводяването на доставките не води до извод за тяхното осъществяване. Както се посочи и по-горе в мотивите на настоящото решение, спорен по делото е въпросът за реалното получаване на фактурираните доставки от жалбоподателя. В тази връзка относими обстоятелства, подлежащи на доказване, са наличността на стоките при доставчиците, приемо-предаване и индивидуализация на същите, прехвърляне на право на собственост, транспорт, разтоварване, съхранение, извършване на последващи облагаеми доставки със същите стоки, което не се установява от заключението на вещното лице. От същото не може да се направи дори и извод за счетоводно /документално/ движение на доставките.

В тази връзка, както се посочи и по-горе, самото издаване на фактурите, тяхното отразяване в счетоводството на жалбоподателя не е достатъчното условие, за да обоснове реалност на документираните с тях доставки на стоки или услуги. Също така при изследване на обстоятелството дали по отношение на жалбоподателя е налице правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури следва да се съобрази и обстоятелството, че законодателят

в никакъв случай не предпоставя признаването на разходите само с формалното им документално оформяне, ако то не е свързано с реални стопански операции, както е в процесния случай. Следователно, при една реално осъществена стопанска операция, данъчно задължените лица трябва да я оформят и документално в счетоводствата си и тогава ще е налице както реално осъществена доставка, така и нейното документално оформяне (в процесния случай от събраните по делото доказателства се установява само и единствено документалното оформяне на доставките в счетоводството на жалбоподателя). Другата хипотеза не намира опора в закона - недоказана реална доставка, но доказване на нейното документално оформяне в счетоводството. В тази хипотеза първият въпрос, който се поставя - документалното оформяне предпоставя ли реална доставка или е без значение дали такава е осъществена. В този случай правилният отговор ще бъде винаги отрицателен, тъй като законът при всички случаи, независимо дали се касае за определяне на косвени или на преки данъци изисква преди всичко доказателства за реалност на доставката, а след това и правилното ѝ счетоводно оформяне. Ето защо, обстоятелството, установено от съдебно-счетоводната експертиза за правилно осчетоводяване на доставките при жалбоподателя не предпоставя безусловно признаване на правото на приспадане на данъчен кредит. В тази връзка и настоящата съдебна инстанция прави извода, че законовите изисквания за правото на приспадане на данъчен кредит се отнасят само до конкретната доставка, по която се претендира правото на приспадане на данъчен кредит, а не по друга доставка на същата стока, осъществена между други лица в процеса на реализация на същата. Според съда са налага изводът, че от събраните по делото доказателства не може да се установи, че именно лицата посочени като доставчици на стоките по спорните фактури са доставили тези стоки, така както същите са документирани в полза на жалбоподателя, в производството пред настоящата инстанция.

Това е така, доколкото, нито в хода на ревизията, нито при оспорването на РА са ангажирани доказателства, които в достатъчна степен да удостоверят възможността на доставчиците да извършат фактурираните доставки. Установените факти, касаещи непредставяне на изискани доказателства, липса на данни за разполагаемост със стоките, липса на данни за технически и кадрови потенциал за извършване на доставките, за липса на склад, транспорт, товароразтоварване и т. н, налагат извод за формалното им участие в стопанския оборот, чрез издаване единствено на първични счетоводни документи. В тази връзка, не се споделя твърдението на жалбоподателя, че неправилно доказателствената тежест е възложена на ревизираното и съответно отговорността за действия на негови доставчици. Правото на данъчен кредит правилно е отказано, когато въз основа на обективни данни се установи, че ревизираното лице е знаело или е трябвало да знае, че сделките са част от данъчна измама – в този смисъл е решение на СЕС по дело С-285/11г. Няма как ревизираното лице да не е знаело, че участва в симулативни сделки, доколкото доставчиците му никога са разполагали с предметните на доставките стоки, за да му я доставят.

В действителност, съгласно тълкуванията в директива 2006/112, дадени с решения по дела С-324/11, дела С-80/11 и С-142/11 /последните две цитирани и в жалбата/ не се допуска отказ поради нарушения от доставчика или неговите доставчици или поради това, че ревизираното лице не се е уверило, че доставчикът разполага със стоките, предмет на доставката. Конкретно обаче отказът не се свързва с това, че ревизираното лице е имало пасивно поведение към момента на договорите и не се е уверило, че доставчикът разполага със стоката. В ревизионното и в съдебното производство не се доказва, че доставчикът въобще е разполагал с каквито и да било стоки, за да ги продаде на ревизираното лице. След като от обективните данни се установява липсата на стоките при доставчика, то зад доставките не стоят реални стопански операции.

Ирелевантно е от къде другаде ревизираното лице се е сдобило с тях, дали ги е използвало в дейността си и т.н. Относимо е дали ги е придобило именно от доставчика, за да се признае право на данъчен кредит по тези конкретни доставки.

Следователно напълно обосновано на основание чл. 68, ал. 1, т.1 от ЗДДС и чл. 69, ал.1 от ЗДДС във връзка е формиран извода за липса на реално осъществени доставки и настъпило данъчно събитие по смисъла на чл.6 и чл. 25 ал. 2 от ЗДДС, поради което законосъобразно е отказано правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от „МАРЕКОМ-ГРУП“ ЕООД, „НИК СТРОЙ 67“ ЕООД, „СИТИ ТРАВЪЛ“ ЕООД, „ВАС КОМЕРС 22“ ЕООД, ФОНДАЦИЯ „ВЕСЕЛИЯТ ПАТИЛАНЕЦ“ и „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД. Правилно са начислени са и лихвите за забава.

Правилни са изводите на ревизиращите органи и във връзка с начисления данък по реда на ЗКПО. С РА на дружеството е начислен и данък по ЗКПО, като на основание чл. 26, ал. 2, във връзка с чл. 10, ал. 1 ЗКПО счетоводният финансов резултат на жалбоподателя за 2020 г. и 2021 г. е увеличен с разходите, представляващи данъчната основа по фактурите, издадени от „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД, „СИТИ ТРАВЪЛ“ ЕООД и ФОНДАЦИЯ "ВЕСЕЛИЯТ ПАТИЛАНЕЦ“. За да преобразува финансовия резултат с отчетените разходи за извършени покупки от спорните доставчици, през ревизираните данъчни периоди, ревизиращият орган е мотивирал изводите си с обстоятелството, че жалбоподателят разполага с фактури, но те не отразяват вярно стопанските операции. По смисъла на чл. 10, ал. 1 ЗКПО счетоводен разход се признава за данъчни цели, когато е документално обоснован чрез първичен счетоводен документ по смисъла на Закона за счетоводството /ЗСч./, отразяващ вярно стопанската операция. В процесния случай, е установено, че при формиране на декларирания резултат по ЗКПО за 2020 г. и 2021 г., ревизираният е отчетел разходи по фактури, издадени от „НЕОСТИЛ 2015“ ЕООД, „СИТИ ТРАВЪЛ“ ЕООД и ФОНДАЦИЯ „ВЕСЕЛИЯТ ПАТИЛАНЕЦ“ без доставките по тях да са били реално осъществени, аргументи за което са в настоящите мотиви. Ето защо и както правилно са намерили органите по приходите стопанските операции по доставките от посочените дружества не са реално извършени, поради което и не може да се счита, че счетоводните разходи, направени от жалбоподателя във връзка с тях и за които притежава първични счетоводни документ /данъчни фактури/, са документално обосновани, съгласно изискванията на чл. 10, ал. 1 ЗКПО. Ревизиращите правилно са приложили разпоредбата на чл. 26, ал. 2 ЗКПО

Предвид изложеното, настоящата инстанция приема, че изводите на ревизиращите органи, а и на решаващия орган са правилни и законосъобразни, като цитираната от последния практиката на ВАС е изцяло в този смисъл.

Съдът намира, че с РА правилно е увеличен на финансовия резултат за счетоводната 2020 г. с данъчната основа по сторнираните от ревизираното лице фактури за покупки от „Прелине“ ЕООД, в размер на 22 000.00 лв. Със сторнирането на издадените от този доставчик три данъчни фактури, ревизираният сам е потвърдил, че търговските сделки по тях не са осъществени. В този смисъл за него не е налице и законово основание разходите по тези фактури да участват във финансовия резултат за данъчни цели по ЗКПО.

В тази връзка жалбата е неоснователна, съответно с РА законосъобразно е извършена корекция на декларирания корпоративен данък по ЗКПО за 2020 г. и 2021 г. и на жалбоподателя „ОЛИМ ПАК“ ЕООД правилно са установени задължения в размер на 32 130,43 лв., ведно със следващите ги лихви за забава.

Жалбата следва да бъде оставена без разглеждане в частта, с която се обжалва ревизионния акт за данъчен период м.01.2020 г., поради липса на правен интерес, тъй като за този период не са установени допълнителни задължения по ЗДДС и съответно с решение № 300/06.03.2024 г. на

директора на Д “ОДОП” – С. при ЦУ на НАП жалбата е оставена без разглеждане като недопустима. С ревизионния акт за данъчни периоди м.01.2020 г.

При този изход на спора, на основание чл.161, ал.1 от ДОПК, ще следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, определено съобразно чл.8, ал.1, вр. чл.7, ал.2, т.5 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответно на обжалваемия интерес (157 106.38 лв.) и съобразно претендираното, което възнаграждение следва да се определи в размер на 10 930.00 лв.

Воден от горното СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ОЛИМ ПАК“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Н. М., чрез адв. Б. В. от САК, срещу ревизионен акт (РА) № Р-22220223001417-091-001/21.11.2023 г., издаден от В. Т. Д. на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП В. Т., възложил ревизията и Д. Г. И. на длъжност главен инспектор по приходите - ръководител на ревизията, поправен с РАПРА № Р-22220224021990-003-001/06.02.2024 г. в частта, в която е потвърден с решение № 300/06.03.2024 г., издадено от директора на дирекция “ОДОП” – С. при ЦУ на НАП. С ревизионния акт за данъчни периоди от м.07.2020 г. до м. 04.2021 г., от м.06.2021 г. до м.01.2022 г. и от м.03.2022 г. до м.01.2023 г. и са установени задължения по ЗДДС общо на стойност 96 418.15 лева в резултат на отказано право на приспадане на данъчен кредит и лихви в размер на 21 926. 10 лева, както и задължения за довносяне на корпоративен данък по ЗКПО за 2020 г. и 2021 г. общо на стойност 32 130.34 лева и лихви в размер на 6 631.70 лева

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата в частта, с която се обжалва ревизионния акт за данъчен период м.01.2020 г. като недопустима.

ОСЪЖДА „ОЛИМ ПАК“ ЕООД, с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя Н. М. да заплати на Националната агенция по приходите, дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при Централно управление на НАП сумата от 5 558.42 евро (с легова равностойност 10 930 лв.) разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: